

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΔΕ-ΚΑΣΤΡΟΝ

Ἐρατεινέ μοι Κόμη.

Ὅχι πρὸ παλλῶν ἡμερῶν, ὑπέικων φαίνεται εἰς ὑπερ-
τάτους τοῦ στομάχου σου κνισμούς, μοι ἔγραφες νὰ σοὶ
ἀποστείλω προϊόντα τινὰ τῶν Ἀθηνῶν, διότι θέλεις νὰ ἔ-
χης ζωηράν ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς σου. Καίτοι
εἰμι βέβαιος, ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχες ἐν τῷ Φαληρικῷ
θεάτρῳ μόνος παριστῶν τὴν Μάρτυρα Αἰκατερίνην θὰ σοὶ
εἶνε ἀρκούσα ἀνάμνησις δὲν δεῖκνυμαι ἀπαθῆς εἰς τὴν φι-
λικὴν σου αἰτησίην καὶ σοὶ ἀποστέλλω ὀλίγα προϊόντα... ἐκ
τῆς φιλολογίας μας, τὰ ὅποια, ὅσον δύσπεπτα καὶ ἐάν
εἶνε, ἐλπίζω, ὅτι θὰ τὰ καταδροχθῆσιν μετὰ τῆς ὀρέξεως
ἐκείνης, ἧτις χαρακτηρίζει... τὸν στομάχόν σου.

Ἰπὸ τινος ἐξ Ἀιδινίου ποιητοῦ, ἐδημοσιεύθησαν ἐν-
ταῦθα τὰ Πρῶτα ποιήματα, ἅτινα ἠδύναντο καὶ ἀνευρυθιά-
στως ν' ἀποκληθῶσι «Θησαυρὸς ποιητικῶν μαργαρι-
τῶν». Τοῦτο φαίνεται γνωρίζει καὶ ὁ ποιητής, ὅστις ἐν
τῷ προλόγῳ του λέγει, ὅτι «ἐπεθύμει λαμπρὸν νὰ ἦτο
τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προϊόντων τῆς Μούσης του! ἀλλὰ
δυστυχῶς ὁ χρόνος, ἀφ' οὗ ἤρχισε ν' ἀνανήφῃ εἰσερχό-
μενος εἰς τὸ πολυτελὲς καὶ ἀγλαόν αὐτῆς ἐνδικαίτημα, εἰς
ἔτος μῶλις ἤδη συμπληρούμενος, δὲν ἐπέτρεψε νὰ προ-
βάλλῃ ἐρωμενεστέρας πτέρυγας». Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο ζητεῖ
συγγνώμην καὶ ἀπειλεῖ ἐκφράζων τὸν πόθον του «νὰ ἰκα-
νοποιήσῃ τελείως εἰς δευτέρον τι ἔργον, εἰς συλλογὴν τινὰ
μᾶλλον ἐσφυρηλατημένων καὶ γλυκυτέρων στίχων, ἐν οἷς
νὰ συγκαταλέγηται καὶ ἐκτεταμένον τι διηγηματικὸν
ποίημα ἢ εἰς ποιητικὴν τινὰ μυθιστορικὴν εἰλημμένην αὐ-
τόχρονα ἐξ αὐτῶν τῶν σελίδων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ
γεγραμμένην διὰ μελάνης τῆς καρδίας». Ἐγὼ ἐναγωνίως
ἀνκμῶ τὴν τοιαύτην ποιητικὴν μυθιστορικὴν τὴν εἰλημ-
μένην ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου «αὐτόχρονα» πρὸς τιμὴν
τῆς Ἑλλάδος ἧτις ἐγέννησεν ἄνθρωπον δυνάμενον νὰ
γράψῃ ποιητικὴν μυθιστορικὴν πῆς πραγματικῆς σχολῆς
καὶ πρὸς αἴσχος τοῦ Ζολᾶ ὅστις ἀδυνατεῖ νὰ συμβιβάσῃ
τὰ δύο ταῦτα γραφόμενα μάλιστα διὰ... μελάνης τῆς
καρδίας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ πεζὸς οὗτος πρόλογος δὲν ἐκρίθη, προσφι-
λέστατέ μοι Κόμη, ἱκανὸς νὰ προδιαθέσῃ τὸν ἀναγνώ-
στην καὶ ἰδοὺ ὁ ποιητής ἀποτεινόμενος «τῷ κοινῷ» βε-
βαιοῖ ἐμμέτρως, ὅτι

Εἶν' ἑλλιπὲς τὸ βιβλίον τοῦτο μοι τὸ γνωρίζω
ὅμως ἀνάγνωθι ἀναγνώστα ἐπιεικῶς!

Ὁ ἀναγνώστης ὅμως, ἐλπίζω, ὅτι ἥκιστα θὰ ἀναγνώσῃ
ἐπιεικῶς, ἀφοῦ ἀμέσως κατωτέρω παρκατάσσει τοὺς ἐπο-
μένους στίχους, οἵτινες ἠδύναντο νὰ τεθῶσιν καὶ ὡς γρήφοι
εἰς τὰ Τερπιά τῆς μακαρίαι τῆς λήξει συναδέλφου «Καθη-
μερινῆς» :

Βαῖν' ἡ νεότης μου σιγηλὴ καὶ μυστηριώδης
ἦνοιγεν ἄλλοτε πλὴν λωτὸς γλοερὸς, εὐώδης
πλὴν εἰς συνέχει ποτέ τὸ ἔντομον τὸ δεινόν,
Βαβαί! ὅποσον ποθεῖτε κόσμον νῦν νὰ ὑμνήσω!
ἀλάστωρ δαίμων ἐκ τῆς πορφύρας αὐτῆς ὀπίσω
πῶς μᾶς ἐμπκίζει ριάλην αἵματος ἐκκενῶν!

Ἀφοῦ ἐξώφλησε τὸν πρὸς τὸ κοινὸν λογαριασμόν του
σπεύδει καὶ αὐθις ὁ ποιητής ἰδιαίτερος, ὡς τῆς ὑψίστης

μετριοπροσύνης! νὰ δικθεβαιώσῃ καὶ τὴν «ἀναγνώστριαν»
περὶ τῆς κακῆς ποιότητος τοῦ ἐμπορεύματός του καὶ τῆ
λέγει, ὅτι

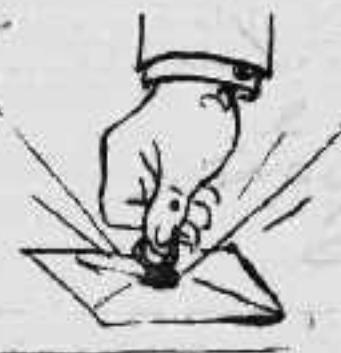
Σ' αὐτὰ τὰ φύλλα ποῦ θὰ γορίσης
σ' αὐτὰ τὰ φύλλα ποῦ θὰ ἰδῆς
χλωμὴ τῆ Μοῦσά μου θὰ γνωρίσης,
ὡ ἀναγνώστρια εὐειδῆς.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ ἀναγνώστρια χλωμὴν καὶ ὑστερικὴν καὶ
ὕδαλέαν καὶ ἀνάπτηρον θὰ γνωρίσῃ τὴν Μοῦσαν του, ἀφοῦ
εἰς τὸ αὐτὸ ποίημα μεταπίπτων ἀπὸ χαρᾶν εἰς μελαγχολί-
αν καὶ ἀπὸ πύθους εἰς ὄνειρα ζῆτεῖ ὁ ἐξ Ἀιδινίου
ποιητῆς νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὰ ἄστρα, «ὅπου παρθένο ψάλλ-
λει ἀέρι σὲ κυπαρίσσι ἐρημικὸ» εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τὴν χι-
όναν «ποῦ ἐλευκάνθη ἀπὸ ἀγγέλου μαρμαρυγῆς» καὶ τέλος
εἰς τὸ ὄρατον μῆμα τὸ ὅποιον τόσον τὸν συγκινεῖ, ὥστε
προσκαλεῖ τὴν ἀναγνώστριαν «νὰ τὸν κλάψουν οἱ ὄρατοὶ
τῆς ὀφθαλμοί», διότι εἶνε βέβαιος, ὅτι ἐκ τῆς γῆς ποῦ
θὰ τὸν θάψουν «θὰ βγῆ ἀθάνατο γκασσιμί».

* *

Μετὰ τοὺς πεζοὺς καὶ ἐμμέτρους προλόγους, οἵτινες δύ-
ναι νὰ ὀνομασθῶσι καὶ ἔαετοι, ὁ ποιητής ἀρχεται σκορ-
πιζῶν τὰ ποιητικὰ του ρόδα, ἀδιαφορῶν πάντοτε διὰ τε
τὰ μέτρα καὶ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν. Ἡκιστα ὅμως μερι-
μνᾷ καὶ περὶ τῆς γραμματικῆς καὶ περὶ τοῦ συντακτικοῦ,
τὰ ὅποια νομίζει, φαίνεται, ὅτι δὲν ἔχουσι οὐδεμίαν σχέ-
σιν μετὰ τοῦ γράφοντος ἐμμέτρως. Ἦθελον σήμερον νὰ
προβῶ εἰς τὴν κυρίως ἀνάλυσιν τοῦ φιλολογικοῦ τούτου
θησαυροῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως ἡ ἐπιστολή μου
αὕτη ὑπερβῆ τὰ ὅρια τῶν συνήθων ἐπιστολῶν καὶ ὑποβλη-
θῶ εἰς διπλοῦν ταχυδρομικὸν τέλος—πράγμα, τὸ ὅποιον,
νομίζω, ὅτι συναισθάνεσαι πολὺ καλῶς, ἀγαπητέ μοι
Κόμη—ἀναβάλλω τὴν ἀνάλυσιν διὰ τὸ προσεχὲς ταχυδρο-
μεῖον καὶ σφραγίζω τὴν πκρούσαν μὲ τὸν δακτυλιόλιθον
τοῦ κ. Ζωγράφου.

Τσοπανάιος

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ο ΒΟΡΒΙΟΣ ΠΟΛΟΣ

Ἡ τρέλλα ἐπλημμύρισε ἔς τὴν πόλιν ἐν συνόλῳ
ἔς τὸ κλασικὸν μας χῶμα
ἐπρόβαλεν ἀκόμα
καβέλα ὁ Δαμασκηνός ἔσ' τὸ βόρειό του πόλο.

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τὰ χελιδόνια ἤλθαν ἀπὸ τὰ ξένα μέρη
μ' ἀντί νὰ φέρουν ἀνοιξί, μᾶ; φέραν... καλοκαῖρι.

Καλλιόπη